

SAVOIR-VIVRE®

ICONIC

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Sean Hepburn Ferrer & Wendy Holden

E TIMPUL PENTRU ELEGANȚĂ
ADEVĂRATA
AUDREY
SINGURA BIOGRAFIE AUTORIZATĂ

traducere din limba engleză de
INES HRISTEA

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Sean Hepburn Ferrer & Wendy Holden
INTIMATE AUDREY. AN AUTHORIZED BIOGRAPHY
Copyright © 2026 Wendy Holden and SHF Entertainment, Inc.
Published by special arrangement with Renaissance Literary & Talent

© Baroque Books & Arts®, 2026

Imaginea copertei: PHILIPPE HALSMAN (1906-1979),
Audrey Hepburn, Italy, July 1955 © Philippe Halsman / Magnum
Concepție grafică: Baroque Books & Arts®
Lector: Nicoleta Valentina Arsenie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Hepburn Ferrer, Sean

Adevărata Audrey / Sean Hepburn Ferrer, Wendy Holden;

trad. din lb. engleză de Ines Hristea. – București: Baroque Books & Arts, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-630-6522-83-5

I. Holden, Wendy

II. Hristea, Ines (trad.)

791

929

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

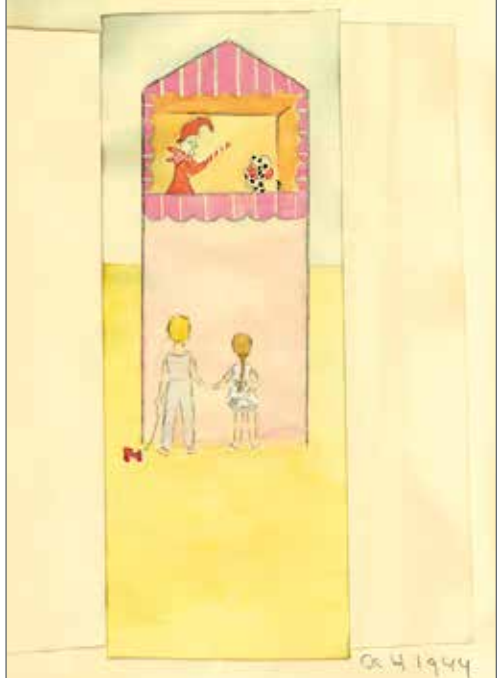
Fotografia preferată cu tatăl ei, înainte ca acesta să plece
(arhiva familiei Hepburn)

Colette, primul ei talisman (arhiva familiei Hepburn)

Ținute din copilărie de care
Hubert de Givenchy ar fi fost mândru
(arhiva familiei Hepburn)

Mai multe schițe din copilărie,
1944 (arhiva familiei Hepburn)

Piesa care a făcut-o celebră: *Gigi*, New York,
1951 (arhiva familiei Hepburn)

Panoul pentru *On dine*, cu tatăl meu
(arhiva familiei Hepburn)

Tata a făcut această fotografie a frumoasei sale soții
(Mel Ferrer / arhiva familiei Hepburn)

Fericită acasă, în Elveția (Mel Ferrer / arhiva familiei Hepburn)

Sosind la o altă premieră, undeva în Europa (arhiva familiei Hepburn)

Dansând cu Eddie Fisher și Elizabeth Taylor (arhiva familiei Hepburn)

Strălucind de fericire — și cu mine (Mel Ferrer / arhiva familiei Hepburn)

O mulțime de animale la ferma lui Gary Cooper din Santa Monica (arhiva familiei Hepburn)

Schiță realizată de ea pentru o felicitare de Crăciun UNICEF (arhiva familiei Hepburn)

Cu iubitul ei make-up artist Alberto de Rossi și soția sa, Grazia
(arhiva familiei Hepburn)

Tuturor copiilor lumii – viitorul nostru

„Fiecare copil este dovada că Dumnezeu
nu și-a pierdut speranța în om.“

AUDREY HEPBURN,
inspirată de Rabindranath Tagore

CUVÂNT - ÎNAINTE

de Sean Hepburn Ferrer

Înainte de a accepta să lucrez la acest studiu detaliat despre cea care adesea era numită „femeia din spatele ochelarilor de soare“, mi-am reamintit că există peste o mie de cărți despre mama mea, Audrey Hepburn. Puține femei, cu excepția reginei Angliei, au fost la fel de fotografiate ca ea și, după cum s-a dovedit, despre puține celebrități s-a scris atât de mult cum s-a scris despre ea.

Dincolo de biografii, benzi desenate, cărți de bucate, scrieri ficționale și ghiduri de lifestyle ilustrate, mai există și volume de fashion, în care apar numeroasele coperte de reviste care au avut-o ca invitată, dar și pălăriile pe care le-a purtat. Multe dintre aceste publicații au fost traduse în nenumărate limbi. Există chiar și o lucrare despre gâtul lui Audrey Hepburn – dacă vă vine să credeți!

Prima mea carte, *An Elegant Spirit*, a pornit de la o lucrare memorialistică de treizeci de pagini, pe care am scris-o la scurt timp după moartea mamei, în urmă cu mai bine de treizeci de ani. În acel moment, doream să scriu pentru copiii pe care speram să-i am într-o zi. Mi-i închipuiam uitându-se la un ecran gigantic dintr-o piață din

Tokyo ori din New York, la un billboard dintr-o gară din Milano sau la un poster dintr-un coafor de oriunde, surâzătoare, întrebându-se *Cum a fost Audrey cu adevărat?*

Audrey nu și-a putut închipui niciodată – și nici eu – cât de omniprezentă avea să devină imaginea ei. Chipul lui Audrey apare peste tot – pe tricouri și în lucrări de artă, pe căni de cafea și în articole de stil din reviste de modă. S-a ajuns până acolo, încât – aproape că mi-e rușine să recunosc –, în timpul călătoriilor cu copiii mei, jucam un joc care se numea „Trei minute ca s-o găsești pe bunica“. Un joc la care rareori există perdanți. Îl mai joc și azi uneori, când sunt plecat pe undeva singur: încântat, îi trimit lui Karin, soția mea, câte o fotografie cu fiecare nouă descoperire.

În ciuda faptului că mama e peste tot și că mereu veghează asupra noastră, cele mai bune cărți despre ea – în mare parte – nu mai sunt disponibile. Deși ar fi considerat ridicolă orice biografie a ei și ar fi spus – cu o grimasă – că lumea are nevoie de asta „ca de o gaură în cap!“, niciodată mama nu și-ar fi imaginat ce apetit insașiabil există peste tot în lume pentru așa ceva. „Am vrut să muncesc și m-am purtat frumos“, spunea ea, ca un rezumat al propriei sale vieți. „Am fost politicoasă și normală. Cred că asta le-a transmis ceva oamenilor. Atât!“

Dar, în calitate de protector al imaginii, numelui și identității ei, după ce a murit am fost martor la ceva cu adevărat remarcabil – la cristalizarea mitului ei de simbol și de legendă, nu doar la nivel internațional, dar și trans-generațional, adică începând din generația anterioară, trecând prin generația mea, apoi la aceea a tinerilor și adolescenților. Cum am setat alerta Google pentru căutarea „Audrey Hepburn“, în fiecare zi inbox-ul mi se umple cu sute de notificări doar în engleză, deci nu pot decât să-mi închipui cât de multe sunt și în alte limbi.

Sutele de fotografii cu ea, din filme precum *Mic-dejun la Tiffany*, *My Fair Lady* și *Vacanță la Roma*, o portretizează ca pe o doamnă drăguță, cu un zâmbet simpatic și bine îmbrăcată. Jurnaliștii lansează adesea speculații că, de pildă, cântăreața Ariana Grande ori actrița Lily Collins ar fi fost distribuite în rolul lui Audrey, în cel mai recent biopic despre care au apărut zvonuri – asta doar pentru că ele au purtat piese Givenchy vintage.

De unde a apărut această faimă atât de durabilă? A fost rezultatul unui marketing scilipitor? Mi-ar plăcea să spun că eu am pus totul la cale, cu mare istețime, dar, în realitate, contribuția mea a fost minoră. Mama mea este „pur-tată pe brațe” către fiecare generație nouă de milioane de adolescenți și tineri – o celebrare cât se poate de potrivită a „fermecătoarei” care a devenit legendarul ambasador UNICEF.

Iar oamenii ar fi cu atât mai impresionați dacă ar ști că adevărata Audrey – cea care a depășit greutatea uriașe și a devenit o femeie mult mai profundă decât imaginea care li se servește cu lingurița – a fost o veritabilă apărătoare a copiilor malnutriți.

Ca fiul ei cel mare, dar și ca prietenul cel mai bun, am simțit că mutația organică din dinamica Audrey a pus o nouă responsabilitate pe umerii mei. Oare mai trebuie spus ceva despre femeia care a sfidat toate tendințele și a traversat deceniile, fără să știe, mult după moartea sa? Oare a venit vremea pentru o abordare nouă, pentru o perspectivă proaspătă asupra vieții ei și asupra experiențelor intime care au modelat această ființă eterică, ce părea făcută din aer, dar care, în același timp, era atât de profund umană și vulnerabilă?

Finalmente, prietenul și agentul meu literar, Alan Nevins, a fost cel care mi-a oferit soluția. „Încă nu există o biografie *autorizată*”, mi-a reamintit el.

Ultimul cuvânt?, m-am întrebat. Ar putea să fie cu adevărat *ultimul*? Am ajuns la șaiszeci de ani și curând nu voi mai avea puterea să mențin direcția corectă pentru povestea adesea deraiată despre mama mea. Mă refer aici la acele istorioare care susțin că a suferit de o tulburare de alimentație, că a fost sora lui Katharine Hepburn, că a fost cea mai bună prietenă a lui Marilyn Monroe sau că s-a căsătorit de trei ori.

Mi-a plăcut ideea că, mai presus de orice, acest manuscris putea să fie cel care să stea primul, în vârful teancului, ca o carte de istorie – să existe întotdeauna o relatare autentică: parte din ea alcătuită chiar din cuvintele lui Audrey, cuvinte provenite din scrisori ce nu au fost făcute publice până acum. Și ce moment ar putea să fie mai potrivit, pentru a re-inspira lumea, decât acum? Acum, când parem să ne îndreptăm din nou către genul de evenimente care au alimentat focul ce a ajutat la călirea acestei femei extraordinare.

Asemenea unui medic bun, care știe că nu ar fi cel mai bine să își trateze membrii familiei, l-am întrebat pe Alan cine ar fi cel mai nimerit „filtru” – un narator obiectiv și un ghid. Fără nicio ezitare, mi-a propus-o pe autoarea britanică Wendy Holden, clienta și prietena lui. Cum, în esență, viața mamei mele a început și s-a încheiat într-un război, am fost atras imediat de Wendy, care a fost inițial corespondent de război și abia mai târziu a devenit scriitoare și a publicat peste patruzeci de cărți, multe dintre ele fiind bestsellere despre supraviețuitori ai celui de-Al Doilea Război Mondial.

Cum mama mea spunea adesea că anii petrecuți ca ambasador UNICEF au fost a doua și cea mai importantă carieră a ei, mi s-a părut absolut logic să am alături o persoană care nu trebuia să ghicească, ci știa ce înseamnă frica, foamea și mirosul morții. Cartea aceasta îi aparține

lui Wendy în aceeași măsură în care îmi aparține și mie – dacă nu chiar mai mult.

Ați putea crede că lucrurile astea – frica, foamea, moartea – nu sună prea a „Audrey Hepburn“. Dar tocmai datorită experiențelor ei întunecate s-a născut sublimul. La fel ca Anne Frank, o persoană cu care mama se identifica foarte mult și care a fost Malala generației ei, mama a încercat să facă lumea un loc mai bun. Tragedia este că în fiecare zi, în fiecare generație, cum războaiele continuă pe glob, iar copiii continuă să sufere, încă avem nevoie urgentă de lumina acestor oameni remarcabili, care strălucesc și alungă întunericul.

Moștenirea mamei mele stă acum pe un piedestal: s-a ridicat dintr-o copilărie petrecută sub ocupația nazistă și a ajuns la o carieră de actriță scăldată în grație. Eleganța și frumusețea mamei mele, ca un reper atemporal al stilului, au ajutat la menținerea stimei universale de care se bucură și azi, desăvârșită de ultimul capitol din viața ei, dedicat activităților umanitare. În absența oricăruia dintre aceste elemente, mama și-ar fi pierdut echilibrul neclintit – și eternitatea.

Tocmai combinația acestor lucruri ne permite tuturor, indiferent de câți ani avem sau de continentul pe care trăim, să simțim la fel – că această supraviețuitoare timidă, care și-a început adolescența ca o fată obișnuită de peste ocean, a ieșit în lume plină de curaj, dar întotdeauna a rămas una dintre noi. În această carte veți afla cum și de ce.

Somptuozitate și eleganță lejeră, tragedii personale și idile cu iz de carte poștală, șampanie, parfumuri fine și rochii desprinse, parcă, din visul unui Salvador Dalí. Un exercițiu de rafinament seducător și de istorie emoționantă, adesea inedită și, nu o dată, luxuriantă în detaliu, farmec și stil.